

16. Vývoj DV v ČR

- Na našem území se objevuje v 16. století, nejprve v německých školách, později přechází na české utrakvistické školy – inspirace pro Jezuity.
- 1556 založil Jezuitský řád v Praze jezuitskou kolej, zde se realizovaly první divadelní hry v českých zemích.
Tímto vstupuje drama do č. škol, Jezuité využívají **pantomimy**, později inscenace her = podpůrný prostředek při výuce latiny, hráli pro veřejnost (učí se veřejnému vystupování, projev, ovládání mimiky, přirozenosti...).
- Velkým propagátorem školských divadelních her byl J. A. Komenský.
 - Žáci se formou krátkých příhod seznamovali se životem antických postav.
 - Schola ludus – inscenoval ji se žáky.
 - Prostředek k nacvičení a opakování encyklopedické, vědomostní látky, 8 částí, 8 her spojených rámcově s postavou krále Ptolemaia.
 - **Školní hra je pedagogický prostředek s didaktickým účelem, ne divadelní hra!**
 - Hra má osvěžit, zpříjemnit učení a motivovat.
- V 19. století se divadlo vrací do škol jako zájmová činnost.
- Ve 20. letech 20. stol. – příchod reformní pedagogiky – recitační kluby, zájmová činnost, hlavní představitel **Miloslav Dismán** – vedl Recitační klub – účinkoval v rozhlase (existuje dodnes), napsal knihu Receptář dramatické výchovy (1976).
- V poválečné době vznikají domy pionýrů a mládeže – recitační, loutkářské a divadelní soubory.
- **Čtyři období dramatické výchovy**
- **DV tak, jak ji chápeme dnes je u nás známá zhruba od poloviny 60. let 20. Století, prošla třemi obdobími, nyní se nachází v období čtvrtém.**
- **1. období** – 60. – 70. léta, Machková je nazývá obdobím hledání, DV se využívala převážně v literárně dramatických oborech LŠU. Zde se učily herečky, které se rozhodly věnovat plně práci s dětmi (H. Budínská, S. Pavelková, M. Mašatová, manželé Sypalovi). V této době se dospělo k poznání, že dětské divadlo nemůže být nápodobou divadla dospělých. Vytváří se metodika, je kladen důraz na vzdělávání učitelů, jsou pořádány přehlídky dětského divadla.
- **2. období** – 80. léta, znamenala dovršení a prohlubování metodiky DV.
1986 se dostává DV do učebních plánů středních a mateřských škol i přes neodbornost učitelů, tu si dodělávali v kurzech. Proměňuje se i dětské divadlo, divadelní vystoupení už není nejdůležitější, zaměřuje se na proces, který vede ke vzniku představení – utváří osobnost dítěte. Významné osobnosti D. Svozilová, S. Macková, M. Mašatová, H. Budínská.
- **3. období** začíná po roce 1989, DV se zavádí do studijních plánů pedagogických fakult, vznik Katedry tvořivé dramatiky na JAMU v Brně a DAMU v Praze. 1990 vzniká Sdružení pro tvořivou dramaturgii. DV se stává součástí vzdělávacích programů, učitelé ji využívají jako metodu práce i jako vyučovací předmět. Britští lektori vedou pracovní dílny, ty umožňují pedagogům nový náhled na DV, začínají pracovat s příběhy, využívají více metod a technik divadla.
- **4. období** – začátek 21. století, jde o období terminologické, Josef Valenta už v roce 1966 poukazuje na tento problém, terminologie oboru může být matoucí. Je to výzva pro vytvoření jednotné terminologie, záleží na teoreticích DV, jak ji uchopí.

DV se dnes prolíná do všech oborů MŠ, ZŠ, SŠ..., ve speciální pedagogice jako metoda intervence a prevence – dramika , v sociální pedagogice jako metoda prevence a korekce chování, metoda pro VČ.

- **Představitelé** : Hana Budínská – loutkoherečka – Hry pro šest smyslů
Milada Mašatová – loutkoherečka – Práce s loutkou
Jindra Delongová – byla u vzniku Střediska DV v Lužánkách a Ateliéru DV na JAMU – Vezměte knihu do ruky
Eva Machková – odbornice na DV – Metodika dramatické výchovy, Jak se učí dramatická výchova, ~ Uvod do studia dramatické výchovy.

Jaroslav Provazník – šéfredaktor Tvořivé dramatiky – Co je a co není DV.

Irina Ulrychová – VŠ pedagog Katedry výchovné dramatiky DAMU, lektor , porotce na Dětské scéně. Dílo : Drama a příběh.

Josef Valenta – VŠ pedagog KVD DAMU, lektor, teoretik DV – Metody a techniky dramatické výchovy.